

... Но хмуровете изобщо не се интересуват, че би трябвало да ги няма, и съществуват. Ако някой Ви попита с усмивка (изкривена от едната страна малко повече, отколкото от другата) какво е това хмур, отговорете му „Нещо, което мърда, но не от вятъра“. И го попитайте „Какво е хмутица?“. Той, естествено, няма да знае, така че обяснете му, че хмутицата е съпруга на хмурта и те си творят малки хмурчета, като се гъделичкаят в определен ден на месеца. Ако кажете всички тези неща на някого, усмивката му или ще изчезне, или ще се изправи, но при всички положения ще ви остави на мира и ще можете спокойно да прочетете цялата история за хмуровете – ето тази.

Те, хмуровете, живееха в една изоставена, стара къща, накрая на един изоставен, стар град, в дъното на един стар, изоставен свят. Поне така мислеха хмуровете.

На Нищо Не Прилича

Той изглеждаше така, сякаш беше измислен от някого без много усилия. Горещо-голу приличаше на хмут, но на леко претупан хмут, който трудно можеш да запомниш. Запомниш ли го обаче, никак не успяваш да го забравиш. Появи се в хмутската къща един следобед, в който милата скука се беше разположила на изтривалките пред вратите, без ни най-малък намек за приключение.

Хмутът дойде и остана. Защото приключението беше самият той.

Най-напред срещна *Самото Не-Съвършенство*, която се разхождаше пред хмутската къща и мило сучаеше.

– Хм... – каза хмутът.

– Хм! – отговори *Самото Не-Съвършенство* и се усмихна.

– Чудя се – каза хмутът. – Само така, мисля си, ако някой като мен, който не иска да бъде намерен и обезпокоен, остане да живее във вашата къща, без да вдига излишен шум, разбира се, дали някой друг, който би искал да го намери и от този факт да вдигне голям шум, би успял? Или по-скоро не би успял?

– А Вие кой отговор от двата харесвате повече? – попита *Самото Не-Съвършенство*.

– Втория, разбира се! – но тъй като прецени, че тази категоричност може да наведе хмутищата на мисли, граничещи с подозрителност, бързо добави. – Нали е вторник.

– Ако си търсите местенце, на петия етаж не живее никой – каза

Не-Съвършената. Тя продължи разходката си пред хмутската къща, без да забележи, че къщата леко се притесни.

Хмутът наистина остана. На вратата на петия етаж сложи табелка, на която написа *На Нищо Не Прилича.*

– Но това е галеното ми име – обясняваше той на всеки хмут, отбил се да му каже по едно „Хм“ за добре дошъл.

Хмутът заживя в такава хармония с всички и всичко в къщата, сякаш беше част от задължителната мебелировка, сякаш го имаше описан в упътването за употреба, сякаш не той беше влязал в къщата, а нея бяха построили около него. Колкото и да беше приятен и мил обаче, той беше малко странен. Например никога не се обръщаше на името си. Колкото и да повтаряха в негово присъствие *На Нищо Не Прилича*, той винаги питаше „Кое на нищо не прилича?“. Другата му странност беше, че непрекъснато се слушваше. И при най-малкия шум ставаше толкова напрегнат, че ако някой в този момент го нарече Струна, щеше да се скъса. Но като изключим това, той беше прекрасен. А най-хубавото в него беше, че обичаше гости. Вечер хмутовете един по един, без да се уговарят, потропваха на вратата, на която упорито пишеше *На Нищо Не Прилича*. Цялото съдържание на стаите му беше един хладилник, който сякаш имаше гарбата винаги да бъде пълен със студена бира от глухарчета. Който дойдеше, отваряше вратата му, взимаше си бира и отстъпваше място на следващия. Само *С Краткотрайни Превалвания* нарушаваше съвършения покой на това местенце с нецензурни забележки относно температурата, която поддържа хладилникът и неведнъж влизаше с него в словесен и недотам словесен монолог.

От благодарност или просто от скука *На Нищо Не Прилича* научи хмутовете да играят комар. И хмутовете много се забавляваха. Хващаха един комар, разглеждаха го, запомняха го, после пускаха комара и след няколко минути започваха да го търсят. Който пръв го разпознаеше сред другите комари в стаята, печелеше нова бира от глухарчета.

Хмутовете започнаха да прекарват вечерите си в дома на новодошлия. Постепенно някои откриха, че най-добрата мебелировка в една стая е пространството, и започнаха да изхвърлят мебелите от домовете си. Но за няколко дни тази мода премина и всички прибраха леглата и масите си обратно.

На Нищо Не Прилича не обичаше да разказва за себе си. Това е и причината той много-много да не говори в този разказ. Щом го попитаха нещо за миналото му, се измъкваше така умело, че хмутовете не можеха да разберат дали е бил творец на плашила, или е плашил творци.

Една сутрин Къщата се събуди обидена. На входната ѝ врата, по фасадата ѝ, дори на някои прозорци имаше разлепени обяви: „Търси се!!!“

Опасен престъпник, честно казано – убиец, е някъде наоколо. Висок е един хмут, широк е един хмут, прилича на хмут. Отговаря на имената *Смъртоносно съседство*, *Опасни улики*, *Ток-шоу* и др. А дори да не отговори, пак може да е той. Който пръв види тази обява и има нещо общо с гореописания, е длъжен веднага да ме уведоми.“ К.Е.К.С.

Под тези думи имаше снимка на *На Нищо Не Прилича*. Не беше много ясна, контурите на лицето му леко се губеха, но те и в действителност се държаха по този начин, така че всичко изглеждаше наред.

Пръв видя обявата *На Нищо Не Прилича*. Той се закова пред листчето хартия, което щеше да преобърне живота му, и остана там час или два, или три, докато някой излезе, после още някой. Около него започваше да се вдига все повече и повече шум, но той не се обръщаше. Беше вперил поглед в снимката си и се чудеше как ще постъпят сега хмutoвете.

И без това беше решил да се предаде, защото в обявата пишеше, че който пръв я види и има нещо общо с него самия, е длъжен. А той отговаряше и на двете условия. И тогава чу някъде заг себе си гласа на *С Краткотрайни Превалвания*:

– Ама страхотно си излязъл на снимките.

Прозвуча неподправено мило и хмутът се изненада.

– Ще ми гадеш ли автограф?

– И на мен.

– И на мен, моля.

На Нищо не прилича разкова погледа си от снимката, обърна се и видя *С Краткотрайни Превалвания*, *Няма Никой Вкъщи* и *Розвата*, които държаха в ръцете си по една обява.

– Вие не можете ли да четете? – колебливо попита той.

– Май, не – каза *Розвата*. – Винаги съм мислела, че на вратата ти пише „*На Нищо Не Прилича*“, а се оказа, че се казваш как ли не, освен така.

На Нищо Не Прилича наистина спря да прилича на каквото и да било.

– Все пак ще ми гадеш ли автограф? – попита *Няма Никой Вкъщи*. – От нетърпение ще го фалшифицирам.

Вече всички хмутове се бяха залепили на разлепените обяви.

– Вижте – каза *На Нищо Не Прилича*, като се опитваше да спре тази неочаквана еуфория. – Аз не съм звезда, там пише, че съм опасен убиец.

Изведнъж всички се разкрещяха, наобиколиха го, вдигнаха го и започнаха да го подхвърлят във въздуха. *На Нищо Не Прилича* сметна, че това вече на нищо не прилича. Но понеже всички скандираха „*На Нищо Не Прилича*“, не виждаше никакъв смисъл и той да го повтаря.

След час, два, три или десет хмутовете се успокоиха и пуснаха *На Нищо Не Прилича* на земята. Той на нищо не приличаше, това е ясно, но вече и нищо не разбираше.

– Ти не знаеш – нежно каза *Самото Не-Съвършенство*, докато бинтоваше гръдния му кош, сериозно разместен вяло от дългото подхвърляне във въздуха. – Ние имаме проблем.

Хмутовете, които стояха колкото могат по-плътно до *На Нищо Не Прилича*, въздъгнаха едновременно.

– Ние никога не говорим за този проблем, защото се срамуваме, но след като си убиец, си свикнал с такива неща и... – *Самото Не-Съвършенство* погледна към *Обаче* с надеждата той да прогължи.

На Нищо Не Прилича пак нищо не разбра.

– Обаче нещата са сложни.

На Нищо Не Прилича мълчеше. И *Обаче* замълча притеснено. Всъщност всички замълчаха в очакване. Когато дълбокото мълчание стигна до мазетата, *На Нищо Не Прилича* каза:

– Все пак ще трябва да признаете какво искате от мен.

Понеже те очакваха да каже още нещо, мълчаха, но тъй като не каза, *Обаче* пое дълбоко въздух и обясни какъв е проблемът:

– Трябва да се отървем завинаги от тези малки, неприятни, нахални, вечни, бързи гадинки козунарките.

На Нищо Не Прилича каза:

–Хм. Ясно. Искате от мен да действам с умисъл, да имам мотив, да съм хладнокръвен?!

– Ако преспиш една нощ в хладилника, ще си по-хладнокръвен – реши да помогне *С Краткотрайни Превалвания*, но другите така го поглегнаха, че той разбра, че ако каже още една дума, ще го преименуват на *С Краткотрайни Преживявания*.

– Вижте, аз не съм от полезните убийци. Аз съм от онези непотребните, които не внимават, докато ходят из тревата, смачкват две калинки и после биват преследвани цял живот.

Хмүтовете изглеждаха малко разочаровани.

– На вас ви трябва кръвожаден убиец, който планира, блъфтира и партнира добре на самия себе си.

Хмүтовете изглеждаха още по-разочаровани. И мълчаха. Мълчаха толкова дълго, че *На Нищо Не Прилича* каза:

– Добре. Да започваме и да привършваме, че разказът за мен се разводнява, а за вас стана по-хубав.

В следващите няколко дни той владееше положението. От време на време влизаше във фурната на *Розовата*, за да заприлича на изпечен убиец.

– Започни с пет минути, за да не изгориш – притесняваше се *Розовата* и програмираше стриктно таймера на печката.

След седмица *На Нищо Не Прилича* взе да заприличва на нещо. Той приятно загоря, все повече се уединяваше, граскаше някакви тайни планове с перманентен маркер, защото се оказа, че хмутовете свършили симпатичното масло. Толкова им било симпатично, че го сервирали на една галавечеря като деликатес. Хмутовете не знаеха какво прави търсеният от К.Е.К.С., но знаеха, че го прави съвестно.

Една вечер *На Нищо Не Прилича* повика хмутовете да пият бира от глухарчета.

– Само тук не могат да ни чуят – обясни той. В моя дом няма нито печка, нито козунаци. И сега най-важното, това, което ще се случи, няма да бъде убийство в лошия смисъл на думата. То ще бъде едно патриотично домашно освободително движение.

Хмутовете мълчаха в очакване.

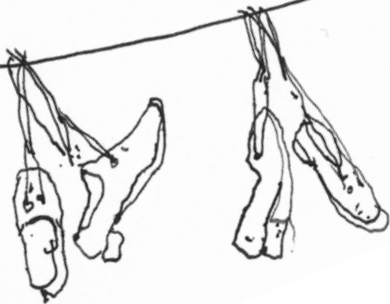
– Това е – каза *На Нищо Не Прилича*. – Засега това съм измислил. Но смятам да продължа да мисля. Лека нощ!

Следващия вторник *На Нищо Не Прилича* тайно разпространи бележки, в които пишеше: „Точно в полунощ започни да правиш козунаци. И мълчи.“

Понеже обитателите на голямата къща не разбраха дали мълчанието беше задължително само по времето на месенето на козунака, или непрекъснато от този момент нататък, те млъкнаха за всеки случай и това беше най-тихият ден. Ако козунарките имаха поне малко мозък, щяха нещо да се усъмнят.

Точно в полунощ всички в къщата започнаха мълчаливо да месят козунаци. *На Нищо Не Прилича* погледна за последен път плановете си и ги

скри във фризера, там козунарките нямаше да ги намерят. Миг по-късно, преоблечен като ноцта, тръгна от най-горния етаж надолу, като пред всяка врата извикваше: „О, тук се прави козунак!“. Така, малко по малко, без да бърза, за около два часа беше стигнал най-долу. Излезе пред къщата и се развика, колкото може по-силно и по-ентузиазирано: „О, какъв козунак се прави навън!“. След няколко секунди той видя тълпи от козунарки, които напуснаха къщата и се пръскаха в различни посоки в търсене на козунака.

На другата сутрин всички се събраха в дома на *На Нищо Не Прилича* да закусят с козунаци. Само него го нямаше. И повече не се върна.

След време се разпространи легендата, че е загинал в неравен бой с козунарките. Други смятаха, че се предал на К.Е.К.С., който също се оказал заинтересован от убийството на козунарки и му простил онази работа с калинките, дори наел адвокат, който доказал, че те и без това били луди, след като се мислели за балеринки. Само *С Краткотрайни Превалвания* знаеше истината, защото по време на един свой спор с хладилника, беше намерил във фризера тайните планове. Само че не беше сигурен какво означава Мексико.

